

lom vyrovnacej 45% kvóty so splatnosťou dňa 1. júla 1934 podľa podmienok uzavretého vyrovnania. Tomuto názoru nemožno prisvedčiť. Názor súdu I. stolice, že vyrovnaním bola len odsunutá doba splatnosti pohľadávky, že však pohľadávka ostala splatnou, keď bola splatnou už v dobe podania žaloby, je mylný, lebo pravoplatným vyrovnaním otázka splatnosti pohľadávky bola inak upravená a splatnosť tejto pohľadávky odsunutá bola na dobu do 1. júla 1934. Nemožno tedy týchto 7.374.30 Kč započítať v prospech strany žalujúcej.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť žalobníka zamietol. D ô v o d y :

Mezi stranami není sporu o tom, že žalovaní ujednali vyrovnání (řízení zahájeno 26. července 1932), dle kterého jsou povinni zaplatiti svým věřitelům 45% kvotu do 1. července 1934, že 45% kvota pohledávky žalobcovy proti žalovaným, spadající pod vyrovnání, je 7.374 Kč 30 h, a že vzájemná pohledávka odvolacím rozsudkem žalovaným proti žalobci přisouzená 2.378 Kč 35 h s přísl. vznikla po zahájení vyrovnacího řízení shora uvedeného. Vyrovnání se netýká právní existence pohledávky, nýbrž určuje jen, pokud dlužník byl jím sprostěn placení, to však také ve směru odsunutí její splatnosti.

Pokud tedy vyrovnání je právně účinné, musí k němu i po této stránce býti přihlíženo. Právem proto uznal napadený rozsudek, vynesený dne 16. února 1934, že žalobce nemůže kompensovati svou kvotální pohledávku se splatností 1. července 1934 se vzájemnou pohledávkou žalovaných 2.738 Kč 35 h s přísl. již splatnou. Nejvyšší soud vyřkl v rozhodnutí č. 2483 Sb. n. s., že věřitel nemůže vzájemnou pohledávku započísti na pohledávku vyrovnacího dlužníka, jež mu vzešla až po zahájení vyrovnacího řízení a v rozhodnutí č. 7546 téže sbírky uznal Nejvyšší soud, že, třebaž byla žalovaná pohledávka splatná v době podání žaloby, jest žalobu o plnění pro tentokrát zamítnouti, bylo-li za sporu o jmění žalovaného zahájeno vyrovnání, jež bylo za sporu skončeno a podle něhož nebyly vyrovnací splátky v době vynesení rozsudku dosud splatné.

Čís. 14690.

Pre posúdenie otázky, či vkladná knižka patrí do pozostalosti, nie je rozhodné ani to, že kto má vkladnú knižku v držbe, ani to, že na čie meno je vystavená, ale rozhodné je, že komu náležaly peniaze na vkladnú knižku uložené.

(Rozh. z 12. XI. 1935, Rv III 957/34.)

V pozostalostnom pokračovaní o majetku neb. manžela žalobkyne pojatá bola do pozostalostného inventára aj banková vkladná knižka, vystavená na meno zostaviteľa. Žalobkyňa, majúca vkladnú knižku v držbe, uplatňovala na ňu vlastnícke právo, tvrdiac, že vkladná knižka je jej osobitným majetkom. Dedičia vlastnícke právo žalobkyne neuznali, preto — byvši odkázaná pozostalostným súdom na porad práva — domáhala sa sudného výroku, že jej vkladná knižka patrí vlastníckym právom.

O b a n i ž š i e s ú d y žalobu zamietly.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť žalobkyne zamietol. Z d ô v o d o v:

Mylné sú právne vývody dovolacej žiadosti, podľa ktorých v tomto spore je rozhodujúca držba vkladnej knižky, tak že žalobkyňa mala byť pokladaná voči žalovaným za vlastníčku vkladnej knižky už na tom základe, že ona bola v jej držbe. Je síce pravda, že peňažný ústav, vkladnú knižku vystavivší, bol oprávnený žalobkyni vklad vyplatiť na tom základe, že ona vkladnú knižku preukázala, a nebol povinný skúmať jej oprávnenosť k tomu resp. jej vlastnícke právo. To však nijak nemá vlivu na posudzovanie otázky vlastníckeho práva vkladnej knižky medzi žalobkyňou a jej manželom resp. dedičmi tohoto; tu nerozhoduje držba vkladnej knižky, ale vlastnícke právo, ktoré treba posudzovať podľa toho, komu patrily peniaze na vkladnú knižku uložené.

Sú síce správne právne vývody dovolacej žiadosti, že nie je rozhodujúce, na čie meno bola vystavená vkladná knižka a že žalobný nárok môže obstať, hoci vkladná knižka neznela na meno žalobkyne, ale na meno jej manžela-zostaviteľa; odvolací súd však, jako z dôvodov jeho rozsudku vysvitá, nie na tomto základe zamietol žalobu, ale na tom základe, že hodnota, ktorá je na vkladnej knižke ešte i teraz uložená, patrí zostaviteľovi, resp. jeho dedičom.

Z týchto dôvodov je dovolacia žiadosť neodôvodnená a bola zamietnutá.

Čís. 14691.

Právny zástupca poistníka nemôže od tohoto požadovať útraty sporu, ak vedel, že ho v smysle poisťovacích podmienok (podľa ktorých útraty sporu, vedeného z popudu poistiteľa na jeho príkaz, znáša sám poistiteľ) menoval poistiteľ zástupcom poistníka a že poistník podpísal plnú moc z príkazu poistiteľa.*)

(Rozh. z 12. XI. 1935, Rv III 1025/34.)

Žalobník, advokát, zastupoval žalovanú v spore o náhradu škody z podnikového úrazu, započatom proti nej jej zamestnancom Jurajom K. Žalovaná bola poistená u poisťovne R. proti povinnému ručeniu (zodpovednostné poistenie) a v smysle poisťovacích podmienok útraty sporu, vedeného z popudu alebo na príkaz poisťovne, mala znášať poisťovna. Žalobu, ktorou sa domáhal žalobník na žalovanej zaplataenia útrat právneho zastupovania žalovanej v onom spore, všetky tri súd y zamietly. N a j v y š š í s ú d z týchto dôvodov:

Odvolacím súdom prevzaté zistenie súdu prvej stolice, že spor o náhradu škody medzi žalovanou a Jurajom K. bol vedený na podnet poisťovne a že žalovaná prijala právneho zástupcu, jej od poisťovne označeného, a jemu plnomocenstvo podpísala, nebolo v dovolacej žiadosti napadnuté. Zistenie odvolacieho súdu, že žalobník mal vedomosť o obsa-

*) Srovnaj: Sb. n. s. 12200.